

Submainstream

Vajon létezik olyan, hogy submainstream? Egy közösség, aki szinte bármire tud bulizni, ha az nem unalmas, nem elcsépett, nem eszetlenül közhelyes és van benne valami extra.

Eredetileg ez a bejegyzés angolul íródott, de annyira szétesett a gondolatmenetem a végére, hogy úgy döntöttem, újraírom, ez alkalommal olyan nyelven, amiben biztosan nem veszek el.

Évekig aktív tagja próbáltam lenni egy alternatív közösségnek, ám visszatekintve tényleg csak akartam. Sikerült ugyan egy schrödingeri állapotba kerülnöm, amivel nem voltam egyedül, de valóban oda tartozni nem.

Ideát nemrég lemondtak egy fesztivált, nevén nevezve az Alt-Festet. Az "Univerzum Legnagyobb Alternatív Fesztiválja"-ként hirdettek: a line-up döbbenetesen ígéretes volt, közösségi finanszírozással indult, két éve szervezték és mindenféle előjel, előjelzés nélkül esett szét egy hónappal az esemény előtt. A bukás részben az egónak részben a gyenge matematikai és halmazelméleti tudásnak köszönhető: a nem mainstream csoport nem akkora, mint amekkorának becsülték.

A bejelentést követően az alternatív tábor azon nyomban több részre szakadt: egyesek tolvajt kiáltottak, másokat az érdekelt, hogy minél előbb visszakapják a befektetett pénzt; megint mások megvonták a vállukat, hogy "túl szép volt, hogy igaz legyen", és egy egészen apró töredék megpróbálta menteni a menthetőt, szervezni valamit, ha úgylis mindenki ráér.

Ez utóbbi szervezés azonban még tovább töredezett: aki tehette szervező/hely beszélt együttesekkel és összehozták, amit tudtak - egyénileg. Nyilván örülök, hogy legalább valamit sikerült megmenteni belőle, de itt lett volna egy lehetőség, hogy tényleg összefogjunk, és minden követ megmozgatva, az egész közösség, együtt megpróbáljon valamit tenni.

Ekkor döbbsentem rá, hogy akárcsak régen, itt sincs egy nagy közösség. Sosem volt. **Nincs olyan, hogy "alternatív" közösség.**

Olyan van, hogy kiközösített, kirekesztett, meg nem értett egyéniségek laza köteléke, ami köteléken belül nagyrítkán kialakul egy-egy góc, mely gócok ijeszten zártak és elitisták.

Góc, mint industrial. Góc, mint Mansoniták. Góc, mint csakagabber.

Megszámlálhatatlan, néhány (száz, ha nemzetközi) fős csoportja embereknek, akik kizárólagos mindenekfelettséget tulajdonítanak egy bizonyos stílusnak és ezzel együtt maguknak. Ha a góchoz akarsz tartozni, ezt kell szeretned, ilyennek kell lenned, így kell öltöznöd, ezeket kell ellenezned. (Igen, az aktivisták és egy ilyen góc.)

Hát ezért a már említett schrödingeri állapot: bár része voltam góc(ok?)nak a már említett közösségi téren, az eredeti csoport sosem volt hajlandó befogadni.

Ezeknek a csoportoknak vannak közös vonásai, ebből egy a mainstream általános gyűlölete - abból kifolyólag, hogy mainstream. Egy kicsit arra emlékeztet, amikor valaki X celebről csak annyit kérdezett, hogy ő az, aki azért híres, mert híres?

Több kifakadást láttam, amikor a fekete-csipke-gót vonal bekerült a New Yorkerbe, sok évvel ezelőtt; aztán amikor a western csizma kemény egy őszre divat lett, megint. *Nekem is volt bajom a közelmúlt divatjával, de azért, mert a groteszket kifejezetten rühellem.* "Más nem lehet olyan, mint én, mit képzelnek"-szindróma.

Pár hete beszélgettem több emberrel, hogy a hozzánk hasonló "mindenevőknek" nem igazán szerveznek már semmit. Nincsenek vagy iszonyúan ritkák az olyan bulik, ahol több, akár egymástól teljesen független stílus megfér, ahol változatosság van. A rádióból - *tisztelet a ritka kivételnek, de 2 óra után az indie rock is egybefolyik ám* - valami ömlesztett vinnyogás folyik. TV? Vonaglás mai foka régen elvesztette az erotikus felhangját, ma csak szimplán kefélésre felhívás. Nem azért mondom, mert öreg vagyok, hanem mert egyszerűen csak igénytelen a dolog.

Viszont arra jutottam, hogy tévedek. Vannak ilyen bulik - csak rosszak. A TV nem folyik egybe - nemes egyszerűséggel csak pocsék. A rádióval nem a stílusok hiánya, hanem az istentelen mennyiségű ismétlés a baj.

Rádöbbsentem, hogy nem tartozom azok közé, akik a mainstreamet mainstreamsége miatt gyűlölik. Én azért utálok, mert szar.

Voltak fázisai a mainstreamnek, amikor semmi gond nem volt vele. A 80as években megfért egymás mellett Madonna és a Guns 'n Roses, Meat Loaf, a Scorpions, és így tovább. Amíg német volt a Viva Magyarországon is, a trance/dance/eurodance/rave/techno vonalat ismerte mindenki. Ezekben az időkben nem volt, nem lett volna semmi bajom vele.

A kérdés az, hogy van-e arany középút. Létezik-e olyan, hogy sub-mainstream? Egy közösség, aki szinte bármire tud bulizni, ha az nem unalmas, nem elcsépett, nem eszetlenül közhelyes és van benne valami extra. Iron Maiden, Scooter, Infected Mushroom, Savatage, Enigma; mindegy az, csak tudjon valamit, amit más nem. Például írják ők a zenéiket, ne mások helyettük. Lehetetlen teljesen levedleni az elitizmus gúnyját, lévén az ízlés szubjektív, tehát problémás, de talán lehet finomabban, talán lehet nem kizárólagosan.

Az viszont, hogy eredetileg "industrial", abba újat hozni próbáló bandák végül ezt írják meg idén, abban hasonlóképpen benne van az igény arra az arany középútra.

Fuck your ego Fuck your scene Fuck your fashion Fuck your lies Fuck your trends
Fuck your style Fuck your music Fuck industrial! - Aesthetic Perfection feat.
Combichrist and X-RX - FVCK INDUSTRIAL1

Írta Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, dátum: 2014-09-07 08:50 UTC, utoljára frissítve: 2021-10-31 15:54 UTC , a publikáció eredeti elérhetősége: <https://petermolnar.net/journal/submainstream/> ; licenzfeltételek: CC-BY-4.0 .